

5

ΣΙΒΑ-ΣΑΚΤΙ, Η ΤΩΡΙΝΗ ΕΝΣΑΡΚΩΣΗ

Οι αναγνώστες πρέπει να πρόσεξαν ότι τον Οκτώβριο του 1963 ο Μπάμπα διακήρυξε τον εαυτό του ως τη θεία Μητέρα Μπαβάνι, που έδωσε ένα ξίφος στον Σίβατζι και του ανέθεσε να σώσει το *Σανάτανα Ντάρμα*, από τις εχθρικές δυνάμεις. «Αυτή η *Σίβα-Σάκτι*» είπε, «κάνει το ίδιο τώρα. Παραδίδω το ξίφος του θάρρους στα χέρια αυτών των *πάντιτ* και τους εξουσιοδοτώ να μοιραστούν τη σοφία και τη χαρά τους με όλους τους ανθρώπους, όπως υπαγορεύει το *Σανάτανα Ντάρμα*».

Αυτή η λέξη *Σίβα-Σάκτι* έφερε στη μνήμη των συγκεντρωμένων, την 6^η Ιουλίου 1963, όταν ένα θαύμα θαυμάτων έλαβε χώρα στην αίθουσα προσευχής του Πρασάντι Νίλαγιαμ γύρω στις 7 μ.μ. Ήταν ένα συγκλονιστικό γεγονός, που διέυρνε τα όρια της πίστης και ενίσχυσε την ένταση της αφοσίωσης. Γι' αυτό θα το περιγράψω με κάθε λεπτομέρεια.

Όλα άρχισαν στις 28 Ιουνίου, όταν ο Μπάμπα μού ζήτησε ν' αναγγείλω ότι δεν θα παραχωρούσε συνεντεύξεις για μια εβδομάδα. Κανείς δεν μπορούσε να μαντέψει τον λόγο, διότι τα περιστατικά της ημέρας δεν έδειχναν κάτι ασυνήθιστο. Το Σάββατο 29 Ιουνίου, στις 6:30 π.μ., ενώ πήγαινε στο δωμάτιό του στον πρώτο όροφο από τη νότια Βεράντα, ο Μπάμπα μίλησε για μια "αίσθηση ζάλης" και ξαφνικά έπεσε στο πάτωμα. Ήμουν μαζί του εκείνη την ώρα και παρόλο που τον

κράτησα με το χέρι μου, δεν μπόρεσα παρά ελάχιστα να μειώσω την της ορμή της πτώσης.

Καθώς έπεφτε, το αριστερό χέρι σφίχτηκε σε γροθιά, το αριστερό πόδι έμεινε άκαμπτο και τα δάχτυλα των ποδιών τέντωσαν. Προφανώς, είχε πληγεί ο ίδιος, χάρη στο άπειρο έλεός του, από εγκεφαλική παράλυση που προοριζόταν να καταστήσει ανάπηρο ή πιθανόν και να σκοτώσει κάποιον άγιο άνθρωπο. Βλέποντάς τον να περνάει από τη φάση του τυφοειδή πυρετού, του γαστρικού πόνου, της αιμορραγίας του αυτιού, της παρωτίτιδας, ακόμα και της εγκεφαλικής συμφόρησης, περίμενα μαζί με τον Ράτζα Ρέντου τη στιγμή που θα ανακτούσε τις αισθήσεις του, οπότε θα μπορούσαμε να μάθουμε από τον ίδιο το όνομα του ανθρώπου και τον τόπο, για να επιβεβαιώσουμε την εικασία μας. Το πρόσωπό του συσπάστηκε και οι μυς έσυραν τα χείλη προς τ' αριστερά... η γλώσσα κρέμασε. Το αριστερό μάτι φαινόταν να έχει χάσει την όρασή του. Ψιθυρίσαμε ο ένας στον άλλο για την αναβολή των συνεντεύξεών του... για μια εβδομάδα! Ο Μπάμπα φαίνεται να γνώριζε πως κάποιος έπρεπε να σωθεί εκείνο το πρωί.

Καθώς τα λεπτά περνούσαν και ο ωροδείκτης προχωρούσε αμείλικτα, η ανησυχία μας μετατράπηκε σε φόβο. Η θλίψη γέμισε το δωμάτιο και απλώθηκε προοδευτικά σε όλο το Νίλαγιαμ. Ο Δρ Μ. Κρισναμούρτι είπε ότι ο Μπάμπα ήταν “σε κώμα” και ότι είχε συμπτώματα “αποπληξίας”. Τα σαγόνια ήταν σφιχτά κλεισμένα. Ο καρδιακός παλμός κυμαινόταν μεταξύ 84 και 100. Ο γιατρός, που θεράπευε τους ασθενείς στο Νοσοκομείο Σάττα Σάι, βασιζόταν περισσότερο στη θεραπευτική αξία του ευλογημένου από τον Μπάμπα *βιμπούτι*, παρά στην αποτελεσματικότητα των φαρμάκων που υπήρχαν στα ράφια. Βρίσκοντας όμως τον Μπάμπα να έχει πληγεί από συμφόρηση, το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να προσευχηθεί σ' εκείνον να θεραπεύσει τον εαυτό του.

Στο μεταξύ, κάποιος που φοβήθηκε ότι η ασθένεια ήταν πραγματική, έσπευσε με αυτοκίνητο στην Μπάνγκαλορ (170 χιλιόμετρα μακριά) και έφερε αργά τη νύχτα τον Δρα Πρα-

σαννασίμπα Ράο, υποδιευθυντή των ιατρικών υπηρεσιών της Μαϊσόρ. Ας αφήσουμε τον γιατρό να αφηγηθεί ο ίδιος τι είδε. Παραθέτω απόσπασμα του γράμματός του:

«Ήταν απόγευμα της 29^{ης} Ιουνίου όταν με κάλεσαν επείγοντως στα πόδια του Σρι Σάττα Σάι Μπάμπα στο Πουτταπάρτι. Έσπευσα, με συντροφιά τον κουνιάδο μου, Σρι Κέσαβ Βιττάλ, για να γίνω αυτόπτης μάρτυς ενός θεάματος φρικτού πόνου και μαρτυρίου. Φτάσαμε στα περίχωρα του ιερού τόπου μετά τα μεσάνυχτα. Καθώς αγωνιούσα να μάθω τις λεπτομέρειες του περιστατικού που προξένησε την επείγουσα κλήση μου, η Βούλησή του ήταν να κάνω υπομονή μέχρι το επόμενο πρωί. Όταν το πρωί με οδήγησαν στο δωμάτιο του πρώτου ορόφου του Νίλαγιαμ, είδα εκεί το φυσικό σώμα του Σρι Σάττα Σάι Μπάμπα να είναι ξαπλωμένο, σε κατάσταση εξάντλησης, σε μια στάση που παίρνει ένας ασθενής που βρίσκεται σε κώμα. Η αναπνοή του σφύριζε κάπου-κάπου. Η αριστερή πλευρά του σώματος, καθώς και τα άνω και κάτω άκρα, παρέμεναν άκαμπτα σε μια στάση υπερτονίας. Υπήρχαν σποραδικές καταφανείς συσπάσεις της δεξιάς πλευράς του προσώπου. Το κεφάλι τινάζοταν ξαφνικά προς τη μια ή την άλλη πλευρά μαζί με ένα βογγητό αγωνίας και την άρθρωση ακατάληπτων συλλαβών –αποτέλεσμα διαταραχής της ικανότητας ομιλίας.

Μετά από την ανάλυση των ενδείξεων και των συμπτωμάτων, καθώς και το ιστορικό της περίπτωσης, έπρεπε να συμπεράνω ότι η ημικωματώδης κατάσταση και η στάση του σώματος οφείλονταν σ' ένα πρόβλημα στον ενδοκρανιακό χώρο, με εντοπιζόμενη ένδειξη προσβολής στο δεξιό ημισφαίριο του εγκεφάλου, στη μετωπιαία περιοχή. Η διαφορετική διάγνωση αυτών των συμπτωμάτων σ' ένα άτομο γύρω στα τριάντα του χρόνια, μετά τον αποκλεισμό ακραίων πιθανοτήτων, με παρέπεμψε στη διάγνωση “φυματιώδους μηνιγγίτιδας”, με ένα φυμάτωμα που πιθανόν να υπέβοσκε από καιρό.

Η θεραπεία συνίστατο σε δραστήρια αντιφυματικά μέτρα με αντιμετώπιση των συμπτωμάτων, όπως ενδοφλέβια υπο-

κατάσταση υγρών, ηλεκτρολυτών και γλυκόζης, για να διατηρηθεί η ισορροπία των ιόντων και της θρέψης. Ήταν άμεση η ανάγκη μιας διαγνωστικής οσφυονωτιαίας παρακέντησης, για την αποσαφήνιση της περίπτωσης. Η προσπάθειά μου να χορηγήσω διάλυμα γλυκόζης ενδοφλέβια, απορρίφθηκε τελείως από τον Μπάμπα, με μια χειρονομία και κίνηση του σώματος, αφήνοντάς με εντελώς αμήχανο και απελπισμένο μπροστά στη Βούλησή του. Έχοντας υποταχθεί κυριολεκτικά στη Βούλησή του, επέστρεψα στην Μπάνγκαλορ την Κυριακή το βράδυ, στερημένος από κάθε ελπίδα να έχω και πάλι το *Ντάρσαν* του, στη φυσική μορφή που είχε αναλάβει για την τωρινή Ενσάρκωση».

Όλον αυτό τον καιρό, ο Μπάμπα ήταν “αναίσθητος”. Είχε μόνο κάποιες ανεπαίσθητες εκλάμψεις συνειδητότητας, όπως τότε που έσπρωξε το χέρι του γιατρού όταν εκείνος προσπάθησε να του κάνει ένεση. Το σώμα ίδρωνε πάρα πολύ, αλλά δεν μπορούσαμε να του δώσουμε παρά μόνο λίγες κουταλιές νερό, πιέζοντας τα σαγόνια ν’ ανοίξουν για να μπει το κουτάλι. Έδειχνε υπερβολικά εξαντλημένος. Επιπλέον, υπέφερε από αυτό που ο Δρ Κρισναμούρτι ονόμασε “στηθάγχη”, που είχε ως συμπτώματα παροξυσμούς έντονου πόνου, που άρχιζαν από τα οστά του στέρνου κι εκτεινόταν ως τον αριστερό ώμο και τον βραχίονα. Το φυσικό σώμα γόγγυζε. Οι διαμένοντες στο Νίλαγιαμ, που στέκονταν ανήσυχoi κάτω από το παράθυρο, άκουγαν κι έκλαιγαν. Για να ανακουφίσουμε το φυσικό του σώμα από την εξάντληση, χορηγούσαμε περιστασιακά μερικές μόνο σταγόνες νερού με γλυκόζη ή χυμό λεμονιού, ανοίγοντας τα σφιχτά κλεισμένα δόντια.

Τη Δευτέρα, ο Μπάμπα έκανε ακόμα πιο έντονη την ατμόσφαιρα της τραγωδίας. Καλώντας στο κρεβάτι του κάποιους από τους κατοίκους του Νίλαγιαμ, τους έγενεψε και ψεύδισε κάνοντάς τους να καταλάβουν ότι έπρεπε να συνεχίσουν το έργο που τους είχε ανατεθεί, με αμείωτο ζήλο. Ήταν μια σπαραξικάρδια εμπειρία, διότι προσπαθήσαμε ν’ αντιληφθούμε και να ερμηνεύσουμε τους αμυδρούς ήχους που έβγαιναν από ένα στόμα που είχε στραβώσει και μια γλώσσα που ήταν στραμμένη προς τ’ αριστερά. Μας προει-

δοποίησε να μην τρομάξουμε τους άλλους πιστούς με τον φόβο μας. «Συμπεριφερθείτε τους με καλοσύνη» φάνηκε να λέει. «Μιλήστε τους γλυκά, δώστε τους *βιμπούτι*, ζητήστε τους να γυρίσουν στα σπίτια τους και να έρθουν κάποια άλλη στιγμή».

Αρνιόταν να πάρει φάρμακα και τροφή, σπρώχνοντας θυμωμένα το κουτάλι που περιείχε λίγες σταγόνες κοραμίνης. Επέμενε να πηγαίνει στο μπάνιο, αν και έπρεπε να τον σηκώνουμε ή να τον σέρνουμε πάνω από τα δύο σκαλιά της πόρτας. Μετά από μια τέτοια δύσκολη διαδρομή, ο καρδιακός παλμός έφτανε σε επικίνδυνα ύψη. Το μόνο που μπορούσαμε να κάνουμε εμείς και ο γιατρός, ήταν να τρίβουμε τα χέρια μας από αμχανία και να προσευχόμαστε.

Το γεγονός ότι επρόκειτο για μια παραλυτική συμφόρηση δεν μπορούσε ν' ανακοινωθεί, κι έτσι κυκλοφορούσαν διάφορες φήμες μέσα και γύρω από το Νίλαγιαμ, που έδιναν εξηγήσεις για τη δυσοίωση κατήφεια. Η πιο παράλογη από αυτές ήταν ότι ο Μπάμπα βρισκόταν κάτω από την επιρροή μαύρης μαγείας. Άλλοι υπέθεταν ότι βρισκόταν σε *Σαμάντι* και άλλοι φαντάζονταν ότι είχε πάρει όρκο σιωπής και απραξίας. Ίσως οι κάτοικοι του Πρασάντι να ήταν ικανότεροι ερμηνευτές, διότι είχαν γνωρίσει τις ημέρες που "είχε χάσει τη συνειδητότητά του" στην Ουραβακόντα, όταν "είχε βγει" από το σώμα του για να σώσει κάποιον πιστό από την καταστροφή. Είπαν λοιπόν ότι ο Μπάμπα επρόκειτο να περάσει σ' ένα νέο κεφάλαιο της ιστορίας του, όπως είχε κάνει μετά το περιστατικό στην Ουραβακόντα, όταν ήταν ακόμη έφηβος.

Έφτασε η Τρίτη. Ο Μπάμπα έδειχνε σημάδια συνειδητότητας πιο συχνά και για μεγαλύτερα χρονικά διαστήματα. Αναφερόμενος στην επίσκεψη του γιατρού, είπε: «Μπορεί να έχει μόνο *Ντάρσαν* και να φύγει. Δεν συνιστώνται ενέσεις σε τέτοιες περιπτώσεις. Αυτό το περιστατικό θα διαρκέσει συνολικά πέντε ημέρες. Αύριο, ο πόνος θα είναι μικρότερος. Πέρασα τρεις καρδιακές προσβολές τις τρεις τελευταίες ημέρες. Θα πρέπει να ακούσατε τα βογκητά. Κανείς άλλος δεν θα είχε επιβιώσει». Κούνησε τα χέρια του και χαμογέλασε.

Ο Δρ Μ. Σιταραμάγια, υπεύθυνος του Νοσοκομείου του Νίλαγιαμ, κλήθηκε με τηλεγράφημα και ήρθε στο πλευρό του την Τρίτη το βράδυ. Η νύχτα της Τρίτης ήταν γεμάτη με φόβο, διότι ο Μπάμπα βογκούσε και αυτό μας προξενούσε ανυπόφορη αγωνία.

Η Τετάρτη ξημέρωσε σκοτεινή και καταθλιπτική. Γύρω στις 9 το πρωί, ο Μπάμπα, που ήταν υπερβολικά εξαντλημένος, έδειχνε να χάνει τις αισθήσεις του. Αγωνιζόταν ν' αναπνεύσει και τον βασάνιζε ο λόξυγκας. Οι “γονείς” δεν μπορούσαν να συγκρατήσουν τη θλίψη τους. Τα “αδέλφια” και οι “αδελφές” ήταν βυθισμένοι στη λύπη. Παρόλο που είχαμε βαθιά ριζωμένη την πίστη ότι ο Μπάμπα ήταν Θεός, παραπατάγαμε και κλαίγαμε γοερά σαν τρομαγμένα μωρά. Δεν μπορούσαμε ν' αποφασίσουμε, τη φρικτή εκείνη στιγμή, αν θα έπρεπε να κάνουμε την “ιεροσυλία” να φέρουμε γιατρό στο Πρασάντι Νίλαγιαμ από την Ανανταπούρ ή την Μπάνγκαλορ. Ήταν σωστό; Ήταν δικαιολογημένο; Χρειαζόταν πράγματι επειγόντως; Θα μπορούσε κάποιος γιατρός να φαινόταν χρήσιμος; Πόσο δυσβάσταχτη ήταν η ευθύνη πάνω στους γερασμένους ώμους μας. Συγκεντρωθήκαμε κάτω από τα δέντρα μάνγκο και με δάκρυα να τρέχουν στα μάγουλά μας, ζυγίζαμε τα υπέρ και τα κατά.

Ακριβώς τότε, έφτασαν τα ευχάριστα νέα: Ο Μπάμπα είχε ανακτήσει τις αισθήσεις του. Ο λόξυγκας ήταν ηπιότερος. Αλλά δύο ώρες αργότερα, είχαμε έναν τραγικό κλονισμό: Η αναπνοή του χειροτέρευσε. Τα πόδια και τα χέρια του πάγωσαν. Μέσα από λυγμούς κατορθώσαμε να προσευχηθούμε σ' εκείνον. Δεν είχαμε κανένα ενθαρρυντικό σημάδι. Οι γιατροί κάθισαν στο πάτωμα, ακουμπώντας στον τοίχο και κρατώντας στα χέρια τους τα βαριά τους κεφάλια. Για τέσσερις ολόκληρες ώρες, ο Μπάμπα μάς έψηνε κατ' αυτό τον τρόπο, μέσα σε μια θανάσιμη αγωνία. Μετά, άνοιξε τα μάτια του... κοίταξε γύρω του και χαμογέλασε.

Περίπου μια ώρα αργότερα, έκανε νόημα και μας είπε, με το τραγικά ανεπαρκές λεξιλόγιό του —που το συμπλήρωνε με χειρονομίες του δεξιού χεριού— τα συμβάντα των τεσσάρων

αυτών ωρών. Καταλάβαμε να λέει τα εξής: «Ο νους είναι ένας χιλιοπέταλος λωτός και κάθε πέταλο τον ωθεί προς τα έξω, σε κάποια όψη του υλικού κόσμου. Ακριβώς στο κέντρο του λωτού, βρίσκεται η φλόγα του Εγώ. Η φλόγα είναι πάντα ασταθής, αλλάζοντας κατεύθυνση τότε προς το ένα και τότε προς το άλλο πέταλο. Αν με την άσκηση της Βούλησης την κρατήσετε σταθερή και όρθια, το Εγώ θα παραμείνει ανεπηρέαστο από αυτά που συμβαίνουν στο σώμα». Κάποιοι ανέφερε ένα απόσπασμα από τον βεδικό ψαλμό *Ναράγιενα Σούκταμ* (ύμνος στον *Ναράγιενα*), στον οποίο ο θεϊκός εαυτός περιγράφεται σαν «μια γλώσσα φωτιάς μέσα στο κέντρο της καρδιάς, που μοιάζει με την αστραπή που ακτινοβολεί μέσα από το βαθυγάλαζο σύννεφο της βροχής»⁶⁹. Ο Μπάμπα επιδοκίμασε γνέφοντας. «Αυτές τις τέσσερις ώρες κρατούσα τη φλόγα όρθια. Ήμουν μακριά, αποσπασμένος. Παρακολουθούσα το σώμα από ψηλά και ήμουν απαθής, ανεπηρέαστος». (Ακόμα και στο Σίρντι, το 1886, ο Σάι Μπάμπα έσωσε τον εαυτό του για χάρη του κόσμου από μια κρίσιμη ασθένεια, αποφασίζοντας «ν’ ανεβάσει ψηλά την πράνα του».)

Γύρω στις 7 το βράδυ, ο Μπάμπα έκανε νόημα με το χέρι του: «Να κοιμηθείτε όλοι σας εδώ γύρω απόψε». Αυτό προμήνυε κάποια κρίση. «Θα υπάρξει καρδιακή προσβολή αυτή τη νύχτα;» τόλμησε κάποιος να ρωτήσει και ο Μπάμπα απάντησε “Ναι”. Αυτή ήταν η πιο μεγάλη, η πιο σκοτεινή και η πιο φρικτή νύχτα στη ζωή μας, για εμάς τους δεκαπέντε θνητούς. Η καρδιακή προσβολή συνέβη. Κι εμείς ακούγαμε τα βογκητά. Προσευχόμασταν στον Μπάμπα να κατευνάσει τον πόνο και να μας βεβαιώσει ότι η νίκη ήταν κοντά.

Τελικά, ήρθε η ημέρα της ανακούφισης, η Πέμπτη, η έκτη ημέρα που, όπως μας είχε πει, ο πόνος θα χάσει τη σφοδρότητά του και θα πάψουν οι καρδιακές προσβολές. Ο ήλιος ανέτειλε πάνω από τους λόφους στην απέναντι πλευρά του ποταμού Τσιτράβατι. Ο Μπάμπα ανήγγειλε ότι ο πόνος και η αίσθηση της φλόγωσης στο στήθος είχαν εξαφανιστεί. Η

⁶⁹ *Neela thoyada madhyasthaad, vidyullekheva bhaswara, thasya-madhye vahni sikhaa.*

πρώτη εντολή που έδωσε μετά από αυτή την αναγγελία, ήταν: «Κανονίστε τώρα να έχουν *Ντάρσαν* όλοι οι πιστοί. Είναι συντετριμμένοι από την απελπισία». Τον ικετεύσαμε να δώσει *Ντάρσαν* μετά από δύο ημέρες, το Σάββατο, που ήταν η ημέρα του Διδασκάλου και θα έχουν έλθει χιλιάδες επισκέπτες απ' όλες τις πολιτείες της Ινδίας για ν' αποτίσουν φόρο τιμής στον Διδάσκαλό τους. Ελπίζαμε ότι θα μπορούσε ν' αναπληρώσει κάπως τις δυνάμεις του, ώστε ν' αντέξει την προσπάθεια που συνεπάγεται το *Ντάρσαν*. Έτσι, ο Μπάμπα μου ζήτησε ν' ανακοινώσω στους συγκεντρωμένους στην αίθουσα προσευχής, ότι θα έδινε *Ντάρσαν* σε όλους την ημέρα του Διδασκάλου. Έπρεπε να το κάνω μετά τα πρωινά *μπάτζανς*, την Πέμπτη, στις 9 το πρωί. Όταν απομακρύνθηκα μετά από μια σύντομη δήλωση, χωρίς να δώσω καμιά λεπτομέρεια για την αρρώστια, ο Μπάμπα με επέπληξε. Επέμενε να δώσω στους συγκεντρωμένους πιστούς, μια ακριβή περιγραφή της φυσικής του κατάστασης, ώστε να τους προφυλάξει από τον δυνατό και ξαφνικό κλονισμό που θα πάθαιναν όταν θα τον αντίκριζαν. Ανακοίνωσα, στη γλώσσα Τέλουγκου, την κατάσταση του ποδιού του, του χεριού, του ματιού, της γλώσσας και του προσώπου του, αλλά κατέρρευσα όταν είδα την αγωνία στα πρόσωπα όλων αυτών που άκουγαν την τρομερή αλήθεια για πρώτη φορά. Έπρεπε να επαναλάβω την ανακοίνωση στα Αγγλικά, Κάνναντα, Ταμίλ και Μαλάγιαλαμ, αλλά το έκανα ανάμεσα σε λυγμούς.

Εκείνο το βράδυ, ο Μπάμπα μετέδωσε μερικά ακόμη ευχάριστα νέα: «Ο θρόμβος στον εγκέφαλο διαλύθηκε». Προσευχηθήκαμε σ' αυτόν να “θελήσει” να γίνει ο κανονικός εαυτός του. Αυτός ήταν το καταφύγιό μας σε κάθε δύσκολη στιγμή, κι αυτή ήταν ή μόνη αποτελεσματική προσευχή που γνωρίζαμε, ακόμα και τώρα που αιτία της αγωνίας μας ήταν το δικό του παιγνίδι.

Σε όλη τη διάρκεια της Παρασκευής και τις πρωινές ακόμα ώρες του Σαββάτου, προσπαθούσαμε να τον πείσουμε να εγκαταλείψει την πρόθεσή του να δώσει *Ντάρσαν* στην αίθουσα προσευχής, στο ισόγειο. Κάποιος του έκανε έκκληση να μας επιτρέψει ν' ανακοινώσουμε στο πλήθος ότι θα ήταν

ακμαιότατος πριν από την *Ντάσαρα*, εκατό ημέρες αργότερα. Κάποιος άλλος αποτόλμησε να προσευχηθεί ότι έπρεπε να θεραπεύσει τελείως τον εαυτό του μέχρι τη γιορτή των γενεθλίων του Κρίσνα, που ήταν μετά από σαράντα ημέρες. Ο Μπάμπα φάνηκε να δυσανασχετεί με τις προτάσεις και απλά κούνησε το κεφάλι του.

Η αίθουσα προσευχής ήταν, όσο ποτέ άλλοτε, ασφυκτικά γεμάτη. Άνθρωποι από πολλά χωριά γύρω από το Πουτταπάρτι, που είχαν πληροφορηθεί ότι για πρώτη φορά ο Μπάμπα θα μεταφερόταν στον κάτω όροφο, συνέρρεαν σε μεγάλους αριθμούς. Οι ακάλυπτοι χώροι γύρω από το Νίλαγιαμ γέμισαν. Μετέφεραν προσεκτικά τον Μπάμπα κάτω στο ισόγειο από την κυκλική σκάλα με τα 18 σκαλοπάτια. Ο Δρ Μ. Μπάνου, στρατιωτικός γιατρός του Κρατικού Νοσοκομείου της Πάλλανταμ, γράφει: «Είδα τον Μπάμπα να κατεβαίνει με τη βοήθεια τριών πιστών. Ένας από αυτούς σήκωσε το αριστερό του πόδι για να περάσει το κατώφλι. Είχε ένα μαντήλι γύρω από το κεφάλι και το πρόσωπό του, για να κρατάει κάπως τα μαλλιά του που είχαν ανακατευτεί, και για να κρύβει τους σπασμούς των μυών του προσώπου του από τα μάτια των πιστών. Το βάδισμά του ήταν χαρακτηριστικό ημιπληγικού, το παράλυτο αριστερό πόδι σερνόταν ημικυκλικά και τα δάκτυλα των ποδιών έξυναν το πάτωμα. Βλέποντας τον Μπάμπα σ' αυτή την κατάσταση, ακόμα και οι πιο γενναίοι έκλαψαν γοερά». Ο θρήνος ήταν τόσο ξαφνικός και μεγαλόφωνος, που μερικοί, οι οποίοι συμπέραναν ότι αυτό ήταν το τέλος, μας κατέκριναν θυμωμένα. Καταριόντουσαν την ψευτοπαλληκαριά μας, που θέταμε σε κίνδυνο την πιο πολύτιμη ζωή στη γη. «Γιατί τον φέρατε κάτω;» φώναζαν οργισμένα.

Ο Μπάμπα τοποθετήθηκε στην ασημένια πολυθρόνα, στηριγμένος με μαξιλάρια. Μετά, έβαλαν ένα μαξιλάρι πάνω στο στήθος του και ο Ράτζα Ρέντου σήκωσε το αδύναμο αριστερό χέρι και το έβαλε πάνω στο μαξιλάρι. Βλέποντας αυτό το θέαμα, μια άναρθρη κραυγή αγωνίας υψώθηκε μέσα από κάθε στήθος. Ο Μπάμπα μού έκανε νόημα και γονάτισα δίπλα του για να καταλάβω αυτό που προσπαθούσε να μου πει.

Αφού του επανέλαβα αυτό που υπέθετα ότι ήταν το μήνυμά του και βεβαιώθηκα ότι είχα καταλάβει σωστά, ανακοίνωσα στην απαρηγόρητη συνάθροιση των 5.000 περίπου ανθρώπων, ότι ο Μπάμπα είπε: «Μη στενοχωριέστε! Αυτή η ασθένεια δεν είναι δική μου. Είναι μια ασθένεια που πήρα πάνω στο σώμα μου. Ποτέ δεν αρρωσταίνω. Αλήθεια, ποτέ! Μην αποθαρρύνεστε. Αν χάσετε το θάρρος σας, θα με πονέσετε». Μετά, μου έγνεψε να τους μιλήσω για αρκετή ώρα και ότι εκείνος θα μιλούσε μετά από εμένα. Πολλοί αισθάνθηκαν ότι είχε ήδη καταβληθεί πάρα πολύ. Φοβήθηκαν ότι αν μιλούσε, στην κατάστασή του, η συνέπεια θα ήταν μια επιπλέον περιπέτεια.

Ζήτησα απ' όλους να προσευχηθούν στον Μπάμπα (που υποστηριζόταν με μαξιλάρια πάνω στην ασημένια πολυθρόνα), το μόνο καταφύγιο που γνωρίζαμε, για να θεραπευτεί τουλάχιστον μέχρι την επόμενη Νέα Σελήνη... διότι «η σημερινή Πανσέληνος παρεμποδίζεται από την ανυπόφορη θλίψη μας. Ας γίνει η επόμενη Νέα Σελήνη, η Πανσέληνος για εμάς και όλο τον κόσμο».

Ο Μπάμπα έγνεψε να φέρουμε το μικρόφωνο κοντά στα χείλη του. Πολύ αργά, ψιθύρισε μέσα από αυτό με “μασημένες”, μισοπνιγμένες συλλαβές: “Βινουπιστούντα”. Αλλά ούτε κι εμείς, που είχαμε μάθει ν’ αποκρυπτογραφούμε το ακαταλαβίστικο παραλυτικό αλφάβητο, μπορούσαμε να βγάλουμε νόημα τι προσπαθούσε να πει. Το επανέλαβε δύο φορές. Μετά, κάποιος κατάλαβε την έννοια και το επανέλαβε στο μικρόφωνο. Ο Μπάμπα τους ρωτούσε: «Με ακούτε»; Αυτό προκάλεσε έναν νέο αναστεναγμό. Τον άκουγαν, αλλά αλίμονο! Σπάραζε τις καρδιές τους. Τα λόγια του ήταν πολύ συγκεχυμένα. Ήταν προφανές ότι ο Μπάμπα είχε κουραστεί πολύ στην προσπάθειά του να μιλήσει, διότι έκανε νόημα να του φέρουμε να πει νερό. Το έφερε ο Κρίσαναππα σ’ ένα ασημένιο ποτήρι και ο Ράτζα Ρέντου το κράτησε στα χείλη του. Το τρεμάμενο δεξί χέρι ήρθε προς το ποτήρι και προσπάθησε να το κρατήσει... Τα δάχτυλά του γλίστρησαν και βυθίστηκαν μέσα στο ποτήρι... Ήπιε μερικές σταγόνες... Με τα δάχτυλα του δεξιού χεριού ράντισε με λίγο νερό το παραλυμένο

αριστερό χέρι, που ήταν στο μαξιλάρι πάνω στο στήθος του... Ράντισε επίσης με νερό το αριστερό πόδι, κουνώντας ελαφρά τα δάχτυλα. Χάιδεψε το αριστερό χέρι με το δεξί. Και ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΧΕΡΙΑ χάιδεψε το αριστερό πόδι. Σηκώθηκε. Το μαξιλάρι έπεσε. Μπορούσαμε ν' ακούσουμε τη θεική φωνή του να μας αποκαλεί, όπως ήταν πάντα η συνήθειά του: “Πρέμα-σβαρουπουλάρα!” (Ενσαρκώσεις της Αγάπης). Είχε αρχίσει την ομιλία της *Γκούρου Πούρνιμα*. Ω! Ο Μπάμπα μας! Ακμαίος, εγκάρδιος, άγιος, υγιής, ουράνιος...⁷⁰

Οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να πιστέψουν στα μάτια και στ' αυτιά τους. Όταν όμως συνειδητοποιήσαν ότι ο Μπάμπα στεκόταν μπροστά τους και τους μιλούσε, πηδούσαν από τη χαρά τους, χόρευαν, φώναζαν “τζέι”, έκλαιγαν. Κάποιοι ήταν τόσο συνεπαρμένοι από εκστατική ευγνωμοσύνη, που γελούσαν υστερικά και έτρεχαν ακατάσχετα ανάμεσα στα πλήθη που εισέβρεαν.

Ω, ήταν το θαύμα των θαυμάτων! Μέσα σε μια στιγμή, μας εκτόξευσε από τα βάραθρα της κόλασης στον έβδομο ουρανό της υπέρτατης αγαλλίασης. Ο Δρ Μπάνου γράφει: «Ο ιατρός των ιατρών αυτοθεραπεύτηκε στη στιγμή, αφήνοντάς με εμβρόντητο από θαυμασμό».

«Ενσαρκώσεις της Αγάπης! Γι' αυτόν που δεν έχει παρηγοριά, ο Θεός είναι το μόνο καταφύγιο⁷¹». Η κρυστάλλινη φωνή του Μπάμπα αφύπνισε την προσοχή όλων. «Αυτός είναι ο λόγος που έπρεπε να πάρω πάνω μου αυτή την ασθένεια, από την οποία επρόκειτο να υποφέρει ένας απελπισμένος πιστός. Δεν υπήρχε περίπτωση να επιζήσει, ούτε θα μπορούσε να ξεπεράσει τις τέσσερις καρδιακές προσβολές που υπέστη. Το *Ντάργμα* μου είναι η προστασία των πιστών. Έπρεπε να τον σώσω. Βέβαια, αυτή δεν είναι η πρώτη φορά που παίρνω πάνω μου την αρρώστια αυτών που θέλω να σώσω. Ακόμα και με το προηγούμενο σώμα μου στο Σίνριτι,

⁷⁰ Λογοπαίγνιο του Καστούρι με τις αντίστοιχες αγγλικές λέξεις που αρχίζουν από H: Hale, Hearty, Holy, Healthy, Heavenly.

⁷¹ *Dikku Lenivaanikki Devude Gathi*.

είχα αυτή την ευθύνη. Αυτό είναι το παιγνίδι μου, η φύση μου. Η προστασία των ενάρετων⁷² είναι μέρος του έργου για το οποίο έχω έρθει». (Ως Σάι Μπάμπα του Σίρντι, άλλωστε, είχε δηλώσει: «Το νερό της θάλασσας μπορεί να γυρίσει πίσω στα ποτάμια, αλλά εγώ δεν πρόκειται ποτέ να εγκαταλείψω τους πιστούς μου».)

Μίλησε πάνω από μια ώρα με την ίδια ευγλωττία, την ίδια συμπόνια, την ίδια αίσθηση χιούμορ και την ίδια αγάπη που εκδηλώνει πάντα. Μετά, υψώνοντας λίγο τη φωνή, είπε:

«Όλα αυτά τα χρόνια, σας κρύβω ένα μυστικό. Ήρθε η ώρα που μπορώ να σας το αποκαλύψω, γιατί σήμερα είναι μια ιερή μέρα. Είμαι ο Σίβα και η Σάκτι. Γεννήθηκα στη γενιά του Μπαρναντβάτζα, σύμφωνα με ένα θείο δώρο που κέρδισε ο σοφός από τον Σίβα και τη Σάκτι. Ο ίδιος ο Σίβα γεννήθηκε στη γενιά αυτού του σοφού ως Σάι Μπάμπα του Σίρντι. Ο Σίβα και η Σάκτι ενσαρκώθηκαν τώρα στη γενιά του ως Σάττα Σάι Μπάμπα. Τέλος, η Σάκτι θα ενσαρκωθεί μόνη της ως ο τρίτος Σάι, στην ίδια γενιά, στην πολιτεία Μαϊσόρ.

Αυτή την αρρώστια έπρεπε να την υποστεί η Σάκτι ως δίκαιη ανταπόδοση των πράξεών της, επειδή αγνόησε τον σοφό Μπαρναντβάτζα για οκτώ ολόκληρες ημέρες, στο βουνό Καϊλάς όπου διέμεναν, επισύροντας έτσι την οργή του Κυρίου της. Ως συνέπεια αυτής της αγνόησης, ο Μπαρναντβάτζα έπαθε εγκεφαλική συμφόρηση. Ο Σίβα τον ράντισε με ιαματικό νερό και τον θεράπευσε. Σήμερα, είδατε την αρρώστια της Σάκτι (το αριστερό μισό) που θεραπεύτηκε από τον Σίβα (το δεξιό μισό) με τον ίδιο τρόπο. Αυτά τα θέματα είναι πέρα από την ανθρώπινη δυνατότητα αντίληψης. Γι' αυτό σας το κράτησα μυστικό για τόσο πολύ καιρό, αλλά τώρα που έγινε γνωστό σε όλους ότι η Σάκτι υπέφερε και ο Σίβα την έσωσε, ήταν καιρός να το μάθετε. Ο πιστός που σώθηκε, με το να “πάρω πάνω μου” την ασθένειά του, ήταν μόνο η “άμεση” αφορμή· η “απώτερη” αιτία ήταν το θείο δώρο και η δίκαιη ανταπόδοση».

⁷² Σίσταράκσανα: Η προστασία των ενάρετων.

Μετά από αυτή την αποκάλυψη, ο Μπάμπα έψαλε λίγα *μπάτζανς*, ζητώντας από το ακροατήριο να τα επαναλαμβάνει. Όταν ο Μπάμπα άρχισε με διπλά γρήγορο ρυθμό τους στίχους “*Χάρα Χάρα Σίβα Σίβα Σουμπραμάνιαμ Σίβα Σίβα Χάρα Χάρα Σουμπραμάνιαμ, Σίβα Σαραβαναμπάβα Σουμπραμάνιαμ Γκούρου Σαραβαναμπάβα Σουμπραμάνιαμ*”, ο Δρ Μπάνου όρμησε μέσα... Αλλά ας αφήσουμε τον ίδιο να μας εξηγήσει γιατί το έκανε: «Ξέχασα ότι ήμουν εθελοντής, τοποθετημένος έξω για να συγκρατώ τα πλήθη. Όρμησα μέσα για να πέσω στα πόδια του και να τον παρακαλέσω να μη συνεχίσει αυτό το τραγούδι, διότι φοβήθηκα ότι αν η γλώσσα του εκτελέσει αυτές τις ακροβασίες, τόσο σύντομα μετά την ανάκτηση της κανονικής λειτουργίας της, μπορεί να υποστεί βλάβη και να υποτροπιάσει. Στην πόρτα όμως συγκρατήθηκα. Θυμήθηκα το θαύμα που είχα δει με τα ίδια μου τα μάτια. Θυμήθηκα τη γλυκιά φωνή που ανακτήθηκε στη στιγμή και παρέμεινα σιωπηλός. Ποιος ήμουν εγώ που θα έθετα υπό έλεγχο τον Θεό; Συγκρατήθηκα κι έμεινα έξω».

Ο Μπάμπα ανέβηκε τα σκαλιά ως τον πρώτο όροφο με τη συνηθισμένη του ευκινησία. Ανακοίνωσε από τη βεράντα στους συγκεντρωμένους ότι θα παραχωρούσε στον καθένα την ευκαιρία να αγγίξει τα πόδια του την επόμενη μέρα στις 6:30 το πρωί. Εκείνο το βράδυ έφαγε κανονική τροφή. Κανένας δεν κοιμήθηκε. Το θαύμα του οποίου ήταν αυτόπτες μάρτυρες, τους κράτησε άπνους, σε κατάσταση έκστασης. Μέσα σε δευτερόλεπτα, ο Μπάμπα είχε δώσει τον εαυτό του και πάλι στον κόσμο. Η χαρά κράτησε άγρυπνα όλα τα μάτια. Το επόμενο βράδυ έκανε επίσης μια ομιλία. Ένωθε οίκτο γι’ αυτούς που χαίρονταν στο άκουσμα άσχημων νέων και ήταν πρόθυμοι να τα διαδώσουν. «Από σήμερα» δήλωσε, «τίποτα και κανείς δεν μπορεί να σταματήσει, να παρεμποδίσει ή να καθυστερήσει το έργο για το οποίο έχει έρθει αυτός ο *Αβατάρ*. Σε προηγούμενη Έλευση, μόνο ένα βουνό —το Γκοβαρντάνα— είχε σηκωθεί. Αλλά αυτός ο *Αβατάρ* θα σηκώσει πολλές οροσειρές. Αυτός ο Γάγγης θα κυλήσει μεγαλόπρεπα, ποτίζοντας τις ρίζες όλων των θρησκευμάτων και όλων των φυλών».

Μερικές εβδομάδες αργότερα, αναφερόμενος σ' αυτό το μεγαλειώδες θαύμα, ο Μπάμπα είπε: «Η σωτηρία ενός αληθινού πιστού είναι το *Ντάρμα* μου, η ίδια μου η φύση. Κάποιος με ρώτησε, αν ήταν σωστό εκ μέρους μου να βυθίσω στη θλίψη χιλιάδες ανθρώπους προκειμένου να σώσω έναν. Αριθμητικοί υπολογισμοί αυτού του είδους δεν ταιριάζουν σε πράξεις θείας χάρης. Εκτελώ το *Ντάρμα* μου ανεξάρτητα από το πώς επηρεάζει εσάς ή εκείνον. Ο Ράμα υπάκουσε στην επιθυμία του πατέρα του. Δεν παραιτήθηκε, παρά το γεγονός ότι ολόκληρη η Αγιόντγια ήταν βουτηγμένη στα δάκρυα. Ο πατέρας του, που είχε συγκατατεθεί στην κακόβουλη επιθυμία της συζύγου του να τον εξορίσει και ο αδελφός του που επρόκειτο να ωφεληθεί από την εξορία, τον παρακινούσαν να μείνει. Εκείνος όμως δεν γύρισε πίσω. Η ασθένεια που πήρα πάνω μου έπρεπε να εκτελέσει το *Ντάρμα* της σύμφωνα με τη φύση της. Της επέτρεψα να συμπεριφερθεί κατά τον τρόπο που συμπεριφέρθηκε, διότι μόνο με αυτόν τον τρόπο θα μπορούσατε να αντιληφθείτε και να αφομοιώσετε το μεγαλείο της νίκης. Ο Κρίσνα μπορούσε να εκτρέψει τις βροχές που ο Ίντρα απείλησε να ρίξει στην περιοχή του Μπριντάβαν, αλλά επέτρεψε στον θεό της βροχής να πραγματοποιήσει το *Ντάρμα* του. Εκμεταλλεύτηκε την περίπτωση για να επιτρέψει στις βοσκοπούλες και τους βοσκούς να έχουν μια θέαση του μεγαλείου του. Σήκωσε το βουνό Γκοβαρντάνα με το μικρό του δάχτυλο για να τους σώσει από την καταστροφική νεροποντή. Τήρησε το *Ντάρμα* του, δηλαδή την παροχή βοήθειας προς τους πιστούς. Τώρα, όπως και εκείνη την εποχή, ο σκοπός είναι η διακήρυξη της Θεότητας».

«Πρέπει να υπολογίσετε κι άλλο ένα όφελος, αν και μπορεί να μην το συνειδητοποιείτε: Γνωρίζω σε τι βάθος έφτασε η αφοσίωσή σας προς εμένα κατά τη διάρκεια των οκτώ εκείνων ημερών, ως αποτέλεσμα αυτής της αρρώστιας. Αυτή την απόλυτα εστιασμένη προσήλωση πάνω μου, ακόμα και μετά από πολλά χρόνια πνευματικής πειθαρχίας δεν θα την είχατε επιτύχει». Γνώριζε ότι όλοι όσοι ήταν ενήμεροι για την ασθένεια, περνούσαν εκείνες τις φρικτές ημέρες σε προσευχή, πνευματική πειθαρχία και μετάνοια. Προσεύχονταν να